Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 93
číslo: 25
23. června 2013
Cena: 8 Kč

Vlož na Hospodina břímě své

Dne 27. června si po celé České republice připomínáme smutné výročí popravy JUDr. Milady Horákové, která se pro svoji mimořádnou odvahu stala symbolem odporu proti totalitní moci a komunistické zvůli. Každý, kdo se ponoří do dopisů, které v posledních dnech života napsala z vězení svým nejbližším a přátelům, je konfrontován s jejich vnitřním pokojem a neotřesitelnou vírou. Milada Horáková, dotýkající se smrti, sepjala ruce k modlitbě a pokorně vešla do ticha.

Oba totalitní režimy 20. století, z nichž ten komunistický se kvůli naší krátkozrakosti opět dere k moci a pojmenovávání a připomínání jeho nelidského způsobu vládnutí je dnes stále častěji označováváno za primitivní antikomunismus (sic), zachytávaly do svých krvavých chapadel v prvním sledu především osobnosti vnitřně svobodné a pevné, s ukotveným demokratickým názorem a neotupeným svědomím. Mezi takové patřili i představitelé nekomunistických stran souzení v politickém procesu „dr. Milada Horáková a spol.“ Před senátem Státního soudu v Praze stanulo celkem třináct osob, které byly obžalovány z trestných činů velezrady a vyzvědačství. Padly čtyři rozsudky smrti: pro Miladu Horákovou, Záviše Kalandru, Jana Buchala a Oldřicha Pecla. Popravy byly i přes protesty významných světových osobností vykonány 27. června 1950 v Praze na Pankráci. Zbytek trestů se pohyboval v rozmezí od 15 let po odnětí svobody na doživotí.

Skutečnosti popsané v úvodním odstavci jsou nám poměrně dobře známy. Jinak tomu možná bude v případě doživotně odsouzených Františka Přeučila a Antonie Kleinerové, kteří měli blízký vztah k naší církvi.

Novinář, nakladatel a národněsocialistický politik František Přeučil je otcem sestry farářky Marty Jurkové. K naší církvi přestoupil z římskokatolického vyznání bezprostředně před svatbou, čímž následoval svoji ženu Růženu. ***„Pokud jde o tátu, tak tomu to úžasně konvenovalo, pokud šlo o takový ten vlastenecký důraz církve, protože všichni tihle Masarykovci a národní socialisti byli vlastně také do značné míry členy naší církve,“*** vzpomínala při jednom z našich setkání sestra farářka. Od devíti až do dvaceti tří let se s otcem setkávala pouze v komunistických kriminálech, jako dcera politického vězně zakusila mnohá příkoří (nucené vystěhování z bytu či sociální a společenské vyloučení), na která dnes tak snadno zapomínáme. Přesto, nebo možná právě proto, jí bylo dáno najít úzkou cestu života pokorné Boží služebnice. Inspirována a formována postoji svého otce, který stál na přelomu roku 1989 a 1990 u zrodu Klubu dr. Milady Horákové, dodnes usiluje o oživování odkazu této výjimečné ženy. Proč tomu tak je, nejlépe pochopíme z vět, které Milada Horáková tři dny před popravou svěřila papíru: ***„V těch nejtěžších chvílích, v terezínských kasematech – v Principově cele č. 8, poznala jsem, co je to Bůh, a pocítila jsem, že mne Bůh přijal. Nyní to vím určitě. A proto i Vy se opřete o víru v Něj! Nebudete zoufalí, jako ani já nejsem zoufalá.“***

Sociální pracovnice a národněsocialistická politička Antonie Kleinerová prožila podobně jako Milada Horáková několik let v nacistických koncentračních táborech a trestnicích. Zatímco její manžel Jaroslav byl v únoru 1942 za svoji účast v protinacistickém odboji v Mauthausenu popraven, jí bylo dopřáno vrátit se v květnu 1945 zpět z Ravensbrücku domů. Vedle sociální práce ve Svazu národní revoluce a vykonávání poslaneckého mandátu v Ústavodárném národním shromáždění (slib složila v červnu 1946) se také věnovala práci ve prospěch naší církve. Když se v roce 1946 začalo znovu formovat Sdružení žen CČS, byla vybrána za jeho předsedkyni. Když blahopřála nově zvolenému patriarchovi dr. Františku Kovářovi k jeho zvolení, nabídla mu své služby: ***„Ráda bych našla příležitost, abych ve své nynější funkci byla také potřebná církevním záležitostem veřejným.“***

Antonie Kleinerová svůj slib skutečně dodržela. Zájmy církve hájila například v rozpočtovém výboru, kde se jí na konci roku 1947 dokonce podařilo prosadit vyčlenění finančních prostředků z ministerstva techniky na nezbytné opravy sborů Církve československé. To už se však nezadržitelně blížil únorový komunistický převrat, který znamenal pro sestru Antonii mnohem bolestnější útrapy, nežli prožívala během nacistického věznění. Téměř padesátiletá politička byla po svém zatčení fyzicky týrána, hrozil jí dokonce trest smrti. Nakonec „vyvázla“ s doživotím. Mříže vězeňské cely opustila po více než deseti letech v roce 1960.

Komunistický režim rodinám popravených politických vězňů záměrně odmítal vydávat ostatky jejich blízkých. Chtěl tak nejen zamezit mučednictví jako nejvyššímu stupni svědectví, ale současně nastartovat proces zapomenutí.

Nedovolme mu to. Rozžehněme svíce! Památného 27. června k tomu máme trvalou příležitost.

Martin Jindra

Domov u Spasitele ve Frýdlantu

Je to už neuvěřitelných dvacet let od chvíle, kdy diakonické středisko naší církve Domov u Spasitele ve Frýdlantu v Čechách otevřelo své dveře prvním seniorům. Jejich radostné úsměvy provázely celý den oslav, a byly tak zaslouženou odměnou pro ty, kteří středisko před dvaceti lety vybudovali, i pro ty, kteří v tomto úsilí po celou dobu pokračovali. Poděkování Hospodinu i vzpomínky na uplynulé roky, setkání s přáteli, výstava i vystoupení dětí a hudebníků společně vytvořily mozaiku tohoto jubilea.

Díky úsilí bratra faráře Ivo Šimůnka a finanční podpoře z Holandska a od dalších podporovatelů a dárců se v roce 1993 podařilo zrekonstruovat dům bývalé zvláštní školy a proměnit ho v domov pro seniory s kapacitou třiceti lůžek. Během let tu našlo svůj domov 231 klientů, o které postupně pečovalo 116 zaměstnanců. Po přístavbě další části budovy vznikla terapeutická dílna i druhá jídelna, takže celková kapacita stoupla na 45 lůžek. V roce 2010 zasáhla prostory Domova u Spasitele ničivá povodeň. I díky pomoci darů našich sester a bratří bylo možné znovu opravit již zrekonstruovanou kuchyni a další prostory. V sobotu 8. června 2013, v den výročí, si tak mohli návštěvníci prohlédnout nejen budovu s novým venkovním výtahem, ale také si díky pěknému počasí užít parkové úpravy zahrady s altánkem.

Celá slavnost započala pobožností v kostele Krista Spasitele, kterou vedla sestra farářka Olga Líbalová, sestra ředitelka DM CČSH Hedvika Zimmermannová a místní farářka Henrieta Zejdová. Návštěvníci následné zahradní slavnosti měli možnost prohlédnout si nejen fotografie ze života obyvatel Domova, ale i výsledky literární a výtvarné soutěže dětí z frýdlantských školek a škol na téma: I stáří může být krásné, aneb jak mládí vidí stáří. Ten, kdo si zakoupil některý z výrobků zdejších klientů, přispěl do sbírky, která půjde do oblastí postižených ničivými povodněmi. Velké díky patří všem, kteří tuto slavnost připravili a podpořili. Rodinná atmosféra slavnosti a spokojenost seniorů svědčí o Božím požehnání tohoto díla a dobré práci těch, kteří se na něm podílejí. Všichni, kteří měli možnost prožít s naším Pánem požehnané chvíle v hrdosti na dvacet uplynulých let, v radosti dané přítomnosti a v naději do budoucna, budou na tento den jistě dlouho vzpomínat a vyprávět o něm svým blízkým, jako teď já vám.

Hedvika Zimmermannová

Povodňová pohotovost

V době, kdy naši zem zasáhly povodně, jsme byli s manželem na Mělnicku a uviděli u silnice starou paní. Zastavili jsme, abychom se zeptali, jestli nepotřebuje pomoc. Ujistila nás, že její obydlí je v bezpečí na kopci a jde se jen podívat, jak stoupá voda v Labi. A žertem dodala: *„Tak koukám, kdy připluje archa a v ní Noe.“* Ten příběh všichni známe. Je to oblíbené biblické vyprávění pro děti. Je to takový téměř idylický příběh, jak hodný Noe zachránil zvířátka na své lodi, potom ve shodě a svornosti pluli v arše a pak holubička přinesla zelený lístek olivy a voda opadla. A na závěr příběhu, který jako pohádka šťastně skončil, zazářila na nebi duha. Kolik obrázků na toto téma už děti namalovaly… Ale pro nás dospělé to zas taková idyla není. V kontextu povodní – těch letošních i těch z předchozích let – , ale ani v kontextu duchovním; jde totiž o víc než o příběh se šťastným koncem.

Apoštol Pavel napsal: *Noe věřil, a proto pokorně přijal, co mu Bůh oznámil. (Žd 11,7)* Když slyšíme tato slova, musíme se ptát sami sebe: A co já? Věřím tak, že pokorně přijímám, co mi Bůh oznamuje? Jednám podle toho? A ptám se vůbec po vůli Boží? Dětem vždycky vyprávíme, jak se sousedé Noemovi smáli, že jako hlupák staví loď na kopci, ale on toho nedbal a pracoval podle Hospodinova příkazu. A tady se musíme opět zamyslet: Připravujeme si koráb k záchraně, nebo se necháváme strhávat svým okolím k nedověře? Nepřizpůsobujeme se příliš tomuto světu? A když čteme o šťastném přistání a vylodění, které končí Noemovým díkůvzdáním a Božím zaslíbením, musíme si říci: Jsme jako ti spravedliví, se kterými by Hospodin také uzavřel smlouvu? Zasloužili bychom si vůbec místo v arše?

Při takové povodni, kdy jde o holý život, by jistě každý chtěl mít místo na palubě, i když se do té doby staral jen o sebe a své záležitosti, o vlastní prospěch a pohodlí, případně o zábavu a radovánky, nepřipouštěl si závazky a povinnosti a Pána Boha nepotřeboval. Při takové povodni i lidé, kteří si o sobě myslí, že jsou nevěřící, mluví o tom, že se modlí za svou záchranu. Modlí se za zachování svého života a nemyslí na to důležitější, na svoji spásu. Jen pravá víra je upnuta k tomu, co není vidět.

Proto nás Ježíš vyzývá k bdělosti (Mt 24,37- 44). Bdělost – to neznamená zdržovat se spánku a zůstávat ve dne v noci vzhůru. Touto bdělostí se myslí naše pohotovost v naději a ve víře; je to stav naší duchapřítomnosti – přesně v tom smyslu, že Duch svatý je přítomen, je v nás, a my jednáme podle Boží vůle. Jedině tak bychom jako za dnů Noema byli vzati na palubu. Jedině takové nás Bůh chce mít. Jedině takoví budeme mezi těmi, kteří budou přijati, a nikoliv těmi, kteří budou zanecháni.

Nevíme, kdy náš Pán přijde, ani kdy my půjdeme k němu, proto musíme být ve stálé pohotovosti. Pro nás křesťany vlastně stále platí povodňová pohotovost. Je třeba bdít a nenechat se překvapit. Pak můžeme věřit, že i my bychom za dnů Noema byli vzati na palubu.

Mira Poloprutská

K mezinárodnímu dni drogové problematiky

Jeden nejmenovaný český profesor farmakologie napsal pětadvacet knih, brožur a skript o drogách a drogové závislosti, přednášel na lékařské fakultě. Je proto velkým paradoxem, že posledních deset let své literární tvorby a práce na fakultě byl sám silně závislý na tzv. tvrdých drogách. V závěru jedné své knihy napsal: „Opium – kéž bych ho nikdy nepoznal…“ Zemřel poměrně mladý na následky užívání drog.

Jako ošetřovatel na psychiatrickém oddělení mám s narkomany po několika letech praxe docela bohaté zkušenosti. Alarmující je fakt, že se k nám dostávají stále mladší ročníky závislých lidí. Mladí lidé v osmnácti letech přiznávají, že drogy berou již třeba dva, tři, čtyři roky. Je pak nesmírně těžké a procentuálně málo úspěšné jim pomoci. Většinou se jim daří nějaký čas abstinovat, ale po nějaké době upadnou do spárů drogového zla opět. Co však takto mladé a podle statistik stále mladší lidi ke konzumaci drog vede?

Podle mého názoru je to jednak lehkou dostupností omamných látek a dále je to určitým „vzduchoprázdnem“, ve kterém dnes mnozí mladí lidé vyrůstají: rozvedené rodiny, špatné vzory ve výchově, rodiče, kteří svým dětem nevěnují dostatek času. Anebo si také dovolím tvrdit, že jistý podíl má například i stále brutálnější kinematografie, tvrdá muzika s návodnými texty atd. Mohli bychom jmenovat ještě mnoho dalších faktorů přímo přispívajících ke stále se zvyšující konzumaci drog u mladistvých, ale i dospělých.

A tak bych chtěl na závěr podotknout a apelovat na duchovní i laiky: Církev je tu od toho, aby se takovým lidem snažila pomáhat, aby se jim snažila ukázat cestu ke Světlu a k největšímu lékaři, který jim může z jejich lidské bídy pomoct a nabídnout východisko právě z onoho „vzduchoprázdna“.

Aleš Toman

Farizejství

„Tehdy přišli k Ježíšovi z Jeruzaléma farizeové a zákoníci a řekli:„Proč tvoji učedníci porušují tradici otců? Vždyť si před jídlem neomývají ruce!“ A Ježíš jim odvětil: *„Pokrytci, dobře prorokoval o vás Izajáš, když řekl: Lid tento ctí mě rty, ale srdce jejich je daleko ode mne; marně mě uctívají, neboť učí naukám, jež jsou jen příkazy lidskými.“* (Mt 15,1-9)

Farizejství se stalo slovem hanlivým. Být farizeem značilo a značí být pokrytcem. Jenže! Nebýt jednoho farizea, nebylo by v 1. století takového rozmachu křesťanství. Kdo jiný byl bývalým horlivým farizeem než apoštol Pavel. V listě Filipským (3,4-5) o sobě říká: *„Zdá-li se někomu, že může spoléhat na vnější věci, já tím víc; obřezán osmého dne, z rodu izraelského, z pokolení Benjamínova, Hebrej z Hebrejů; jde-li o zákon – farizeus…“* Nebýt těch zlořečených farizeů, těžko by přežilo samo jahvistické náboženství. Starověké Židy zachránili tito peruším (oddělení, vyvolení). Někteří tvrdí, že to zahájil reformátor Ezdráš, který tolik kritizoval intimní vztahy mezi Židy a cizinkami a žádal „oddělení“ pravých věřících. Jiní upozorňují na tzv. chasidim (zbožné), z nichž se snad v době povstání Makabejských farizeové vydělili. Ať tak či tak, tvořili farizeové spolu se saducei významnou intelektuální složku židovského národa. Ostatně za vše mluví i významné školy farizeů v době Ježíšově: Hillelova a Šámajova. Jejich věrnost Zákonu byla opravdu unikátní. Pravidelně odevzdávali desátky, modlili se, vedli ke kázni své děti, zdržovali se alkoholu, sexuální styk s vlastní ženou měli pěkně kalendářně nalajnovaný, prostě byli to opravdoví svatí své doby. Ovšem u některých lze s úspěchem pochybovat o jejich skromnosti. Nezapomenutelný je novozákonní příběh farizea, který se modlí v chrámu vedle celníka a děkuje Bohu, že není jako on!

Pán Ježíš ovšem farizee s gustem kritizoval. V Matoušově evangeliu říká učeníkům: *„Když prokazuješ dobrodiní, nechtěj budit pozornost, jako činí pokrytci v synagogách a na ulicích, aby došli slávy u lidí; amen, pravím vám, už mají svou odměnu.“* (Mt 6,2) Jinde se neubráníme dojmu, že si Ježíš z farizeů dělá legraci. Když ho chtějí chytit do pasti a ptají se, komu má být obětována náboženská daň (římskému císaři či židovskému Bohu), odkáže je na obraz, který je na mincích – obraz císařův. A lakonicky dodává: *„Co je císařovo, dejte císaři, co je Boží, Bohu.“* Když kritizovali farizeové Ježíše trhajícího v sobotu s učedníky klasy na poli, odvětí v Markově evangeliu přímo „drzým“ způsobem: *„Sobota je učiněna pro člověka, a ne člověk pro sobotu. Proto je Syn člověka pánem nad sobotou.“* (Mk 2,27)

Ježíš zaboduje i jindy. Farizeové vnímali vztah Boha Jahve a lidu Izraele jako vztah ženicha a nevěsty. Když vyčítají Ježíšovi nestřídmost, odvětí suše: *„Mohou se hosté na svatbě postit, když je ženich s nimi? Pokud mají ženicha mezi sebou, nemohou se postit.“* (Mk 2,19)

Také v evangeliu Matoušově nenechá Ježíš na farizeích nit suchou: *„Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci! Odevzdáváte desátky z máty, kopru a kmínu, a nedbáte na to, co je v Zákoně důležitější: právo, milosrdenství a věrnost... Slepí vůdcové, cedíte komára, ale velblouda spolknete!“ (Mt 23,*23-24) Vrcholem Ježíšovy „troufalosti“ byla řeč, v níž farizee označil za „obílené hroby“, které vypadají dobře, ale *„uvnitř jsou plné lidských kostí a všelijaké nečistoty“*. (Mt 23,29-33)

Ježíš šokoval také tím, že dával přednost péči o „outsidery“, „socky“ a „hříšníky“ před formálním dodržováním předpisů. Není divu, že tyto Ježíšovy „špičky“ vedly k tomu, že velekněží a farizeové zosnovali Ježíšovu smrt. Ostatně neprohlásil velekněz Kaifáš, že je lepší, aby jeden člověk zemřel za lid, než aby zahynul celý národ? Pravdu děl, bratr farizeus.

Tato cílená likvidace kritika kultického a rituálního pokrytectví se ovšem nevydařila. Ježíš „vstal z mrtvých podle Písma“ a vzniká společenství Páně. A protože vedení církve Duchem svatým je nejisté a vyžaduje to skutečnou víru, přinesli křesťané světu nejen misii a evangelizaci, pastorační a charitativní péči, lásku a obětavost, ale také své vlastní originální farizee. Modlí se často a jsou u toho rádi vidět. Nešetří na výdajích, které nejdou z jejich kapes. Rádi navštěvují své bratry a sestry, a to především tam, kde je chutný raut; pečlivě si vedou cestovní výdaje k proplacení. Z prostoru veřejného a církevního činí prostor privátní....

Leč není nutno truchlit. I pro tyto ptáčky, světské i církevní, má Písmo svaté vzkaz: *„Hle, přicházím nečekaně jako zloděj! Blaze tomu, kdo bdí a střeží svůj šat, aby nechodil nahý a nebylo vidět jeho nahotu!“* (Zj 16,15)

Martin Chadima

Z kazatelského plánu

V. neděle po svatém Duchu

Vrať se, Hospodine! Ještě dlouho se chceš hněvat? Měj se svými služebníky soucit. Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce.

Žalm 90,13.12

První čtení: Izajáš 65,1–9

Tužby pro dobu po Duchu svatém (II):

2. Aby ze zármutku všedních starostí a zloby malicherných sporů naši mysl vzhůru k sobě povznášel, modleme se k Hospodinu.
3. Aby nám daroval sílu konat dobro a v dobrém díle pracovat pro větší slávu Boží a pokoj mezi lidmi, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:
Panovníku Hospodine, pro svůj věřící lid máš vždy připravenou plnou náruč své milosti. Prosíme tě, vlij do našich srdcí lásku ke tvým přikázáním a dej, abychom tě ve všem a nade vše milovali a tak dosáhli naplnění tvých zaslíbení! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Galatským 3,23–29

Evangelium: Lukáš 8,26–39

Verše k obětování: Žalm 31,24.25

Verš k požehnání: Lukáš 8,39

Modlitba k požehnání:
Panovníku Hospodine, ochraňuj a provázej svůj lid, kterému dáváš skrze svátost chleba a kalicha sdílet tělo a krev svého Syna. Zachovej naše duše pro své věčné království! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 25, 665, 112, 113, 129, 157, 169, 290, 294

Nad Písmem

Vysvobození

L 8,26–39

Sestry a bratři, konfrontace člověka posedlého démony s Ježíšovou mocí je zvláštní paralelou k lidské situaci ve světě. Evangelista Lukáš nám předkládá text, který zachycuje, jak Ježíš se svými učedníky přeplouvá Genezaretské jezero. Vstupují tak mimo posvátnou zemi izraelskou na pohanskou půdu. Zde jako by vládly jiné síly než v posvátné zemi, což se ukáže hned při prvním setkání Ježíše s posedlým mužem. Ten neměl šaty a nebydlel v domě. Byl kvůli svému postižení odloučen od rodiny a vůbec celé lidské společnosti. Mohli za to démoni, které v sobě nosil. Ježíš, aniž by cokoli udělal, je mužem rozpoznán jako Boží Syn, který je pro muže zdrojem bolesti a trápení. I když, vlastně ne pro muže, ale pro jeho démony, nad kterými má Ježíš moc.

Dál se situace vyvíjí podle tehdejších představ exorcismu. Ježíš se ptá po jméně démona, aby mohl s danou entitou manipulovat. Dovídáme se, že jméno je Legie, odkazující tak na velký počet démonů. Legie neboli římský vojenský oddíl, znamenal počet pět až šest tisíc mužů. Takové enormní množství démonů snad znázorňuje koncentrované zlé síly celé pohanské krajiny, světa, který je ponechán vlastnímu osudu.

Následuje další z prvků exorcismu, a to smlouvání. Zajímavé je, že démoni, ač v obrovské síle, nezkoušejí útočit na Ježíše. Přiznávají mu absolutní autoritu a nadvládu nad nimi. Vědí, že s nimi Boží Syn může dělat to, co se mu zachce. Prosí, ať je neposílá zpět do pekelné propasti, zřejmě místa, odkud vzešli, ale chtějí se alespoň přesunout do vepřů. Ježíš dovoluje a vidíme, jak člověkem démoni „pouze“ zmítali, ale u zvířat způsobují ihned smrt.

Démoni člověku působí velké utrpení tím, že není sám sebou. To ho odvádí od lidí a domova a vrhá na okraj společnosti. Četli jsme, že muž měl dokonce domov v hrobě, jako kdyby jeho existence pod vládou zlých duchů neměla žádnou perspektivu a východisko. Také člověk dnešní doby může být posedlý démony, které neovládá a kteří zmítají jím samým. Nemusí být snad v takové síle a počtu, ale každý z nás ví, že jich stačí jen pár, dokonce jeden. Závist, chtivost, pýcha, egoismus, bezohlednost, to vše nás sžírá. To vše nás vede od ostatních lidí, znemožňuje zdravý kontakt s ostatními.

Naše lidská konfrontace s Ježíšovým mocným slovem není zprvu příjemná. Naši démoni se brání a smlouvají. Uzdravující proces není lehký, neboť se člověk musí vzdát toho, co se zdá být jím samým, jeho identitou. Stejně tak jako obyvatelé vesnic, kteří se sešli okolo uzdraveného muže a viděli, jakou moc Ježíš má. Žádali také vyléčení, vysvobození? Ne, zřejmě si mysleli, že ho nepotřebují, že jim je dobře bez znepokojivého Božího slova. Prosili, ať Ježíš odejde, neboť dostali strach, že snad něco ztratí, že o něco přijdou. Že by se museli podvolit tomu mocnému, a vzdát se tak vlastního způsobu a výkladu života. Nerozpoznali, že ta ztráta znamená svobodu a návrat k určení člověka. Stejný strach a obavy nesou i lidé dnešního světa. Muž byl vyléčen a chtěl zůstat s Ježíšem. Bylo mu s ním dobře a nechtěl se utkávat se strachem a démony ostatních. Ježíš ale neláme hůl nad žádným územím. Dává muži úkol, stejně tak všem, kdo ví, kam si pro lék uzdravení jít. Měl se vydat k ostatním a svědčit o svém uzdravujícím procesu vysvobození, kterého se mu dostalo od Boha skrze Ježíše.

Vladimír Volráb

Milostivý Bože,
děkujeme za uzdravení,
které nám dáváš skrze svého Syna Ježíše Krista.
Sám si nás proměňuj, tvoř a zbavuj všeho,
co nám brání a znemožňuje
být svědky tvého mocného vysvobození. Amen

80 let Sboru M. J. Husa na Peruci

V letošním roce vzpomínají členové Náboženské obce Církve československé husitské Peruc 80. výročí postavení svého Husova sboru. Připomeňme si trochu historii husitské církve v našem městysi, známém z bájného setkání přemyslovského knížete Oldřicha a selky Boženy.

Vznik naší obce lze datovat již do roku 1920. Dokladem jsou vzpomínky prvního ředitele perucké měšťanky Karla A. Kučery (1919–1926): *„V červnu r. 1920 podlehl jsem agitaci a vstoupil jsem s rodinou do nově ustavené čsl. církve. Hned po svém příchodu do Peruce byl jsem povolán za předsedu rady starších. V tomto poslání jsem se zúčastnil agitačních schůzí v Peruci, v Telcích, v Černochově, ve Vrbně a v Křesíně. Příslušníci církve se shromažďovali k úkonům náboženským ve škole (tělocvična, sborovna) nebo u pomníku na náměstí... Když mě příslušníci církve vinili z nesprávnosti, ohradil jsem se proti tomu. Moje odůvodnění nebylo uznáno, a proto jsem se v lednu 1924 vzdal předsednictví rady starších... Poznal jsem, že se do náboženské obce zanáší politika. Čeští socialisté pokládali novou církev za svou doménu... Na podzim toho roku jsme se vrátili do katolické církve z příčin nejen rodinných, ale také veřejných.“*

Ze vzpomínek je vidět, že politika a církev nemají být přímo spojovány. Bohužel nikdy v minulosti ani v současnosti tomu tak nebylo. Ale pokračujme dál. Náboženská obec byla více než životaschopná, když se její členové v roce 1932 rozhodli postavit si svůj vlastní sbor – malý kostelík s věží i zvonem.

V té době na Peruci vznikala nová čtvrť, zvaná Eden, a zde, na nároží „Druhé ulice“, byl za účasti mnoha občanů a vážených hostí položen základní kámen sboru. Kaple M. J. Husa byla slavnostně otevřena 6. července 1933 za účasti patriarchy CČS Gustava Adolfa Procházky. Prvým stálým duchovním se stal bratr Josef Znamenáček, po něm bratr Vladimír Valíček. Ten pobyl na Peruci do začátku neblahé doby obsazení nedalekých Sudet, do listopadu 1938. V období německé okupace se zde vystřídalo více duchovních.

Po skončení 2. světové války nastoupil na Peruc až v září 1946 bratr farář Rudolf Slavík, jenž v naší náboženské obci i v této pro církve nelehké době vyvíjel aktivní činnost. Mimo pravidelných, hojně navštěvovaných bohoslužeb pořádal společné zájezdy za památkami naší vlasti i na místa spjatá s naší církví. Za jeho působení byla zakoupena za 58 000 Kčs od rodiny Sochorových usedlost čp. 238. Náboženská obec tak získala v blízkosti kaple faru s bytem pro faráře. V radě starších působilo mnoho pracovitých členů; za všechny jmenujme manžele Václava a Boženu Plachých. Bratra Slavíka vystřídal koncem roku 1968 libochovický bratr farář Rudolf Malina. Mnohdy vzpomínám na jeho odvážná kázání v rozbouřené době po „návštěvě“ spřátelených armád v srpnu 1968. Bratr Malina administroval naši obec do listopadu 1970, kdy ho vystřídal na krátkou dobu bratr Milan Andla a v červnu 1971 Jindřiška Cihlová. Sestra farářka na Peruci skončila v únoru 1974 a po čtyřiceti letech se k nám vrátil administrovat lounský bratr farář Josef Znamenáček. Tento zkušený duchovní udržel v době, která církvi nepřála, naši náboženskou obec v plné aktivitě až do své smrti v roce 1994. Administraci perucké obce pak převzal nový lounský farář bratr Jan Janota. I za jeho působení aktivně pracovala i přes svůj vysoký věk sestra Plachá. Po šesti letech se stal poprvé farářem naší obce Ivo Šimůnek z Radonic, s nímž začal spolupracovat bratr Kraus. Této aktivní dvojici se podařilo obnovit fasády na kapli i na faře, vznikly zde i kroužky pro mládež, které navštěvovalo několik desítek místních mladých lidí. V roce 2003 jsme slavnostně vzpomínali 70. výročí postavení kaple M. J. Husa. Bohoslužbu tehdy sloužil bratr biskup Bican s dalšími faráři z blízkých farností. Poté byla otevřena nově upravená zahrada, na kterou vysadili hosté z Německa dva stromy přátelství. Slavnost jsme zakončili posezením na dvoře fary při koncertu místní dechovky Rodáci. Bohužel, po nepříjemných rozporech odchází bratr Šimůnek do Mimoně a peruckou farnost přebírá libochovický farář bratr Theodor Bohdan Bláha. Neshody s novým duchovním vyústily v odchod mnoha členů naší náboženské obce.

Neudržitelná situace byla řešena jmenováním staronového administrátora bratra Ivo Šimůnka. Podařilo se mu ve spolupráci s kazatelem bratrem Ivo Krausem obnovit radu starších a bohoslužebnou činnost. V kapli M. J. Husa probíhají pravidelně každou neděli odpoledne bohoslužby za průměrné účasti osmi věřících, které střídavě slouží oba duchovní. Na Vánoce jako jediní na Peruci zveme spoluobčany na štědrovečerní bohoslužbu.

V roce 2011 začala naše obec pracovat v součinnosti s Židovskou obcí Teplice na obnově historického židovského hřbitova v nedalekých Hřivčicích. Práci zde získalo i několik nezaměstnaných z lounského Úřadu práce. Naši práci ocenily reportáže v České televizi a rozhlase. Další aktivní spolupráci vyvíjíme s organizací Náhradní rodiny Ústeckého kraje, která sdružuje pěstouny, osvojitele a zájemce o náhradní rodinnou péči. V našich prostorách organizují setkávání náhradních rodin, muzikoterapii pro děti a poskytují sociálně-pedagogické a psychologické poradenství.

Členové perucké obce se zúčastňují akcí v blízkém okolí, například oslav v Lounech a vzpomínky na M. J. Husa na Krakovci. Rada starších nyní řeší i aktuálnost členské evidence tak, abychom neměli tzv. mrtvé duše. Významným úkolem se stala také příprava oslav 80. výročí postavení kaple M. J. Husa na 23. června. Na tuto slavnost, kterou povede bratr pražský biskup David Tonzar, srdečně zveme všechny sestry a bratry, kteří s námi chtějí prožít společné chvíle.

Miroslav Blažek,
předseda rady starších

Naše recenze

Svobodni v nesvobodě

Na jaře roku 2013 vydal Ústav pro studium totalitních režimů ve spolupráci s nakladatelstvím Vyšehrad práci svého mladého badatele Jana Synka ***Svobodni v nesvobodě*** s podtitulem ***Náboženský život ve věznicích v období komunistického režimu***.

Obsáhlá publikace (256 stran) v grafickém zpracování Vladimíra Vernera je přehledně členěna do devíti kapitol a opatřena fotografickou dokumentací, bibliografií i jmenným rejstříkem.

Autorovi se podařilo jasným způsobem ukázat průběh perzekuce, které byli vystaveni věřící a církve zvláště po únoru 1948, kdy se věznice v tehdejším Československu začaly plnit politickými vězni. I přesto si však většina věřících i v těžkých podmínkách uchovala svou víru včetně základních prvků duchovního života a dokázala ještě posilovat ostatní spoluvězně.

Zajímavý je i historický exkurs do vývoje vězeňství a náboženského života ve věznicích od habsburského mocnářství až po konec komunistického režimu. V kapitole ***Církve a jejich perzekuce v komunistickém Československu*** se objevuje jistě správná úvaha, že režim na počátku padesátých let, jež byly dobou nejkrutějšího pronásledování a věznění z náboženských důvodů, obratně využíval i určité nejednotnosti křesťanů a částečné averze mezi církvemi. Proto se také snažil římskokatolickou církev izolovat od ostatních menších náboženských sdružení a jiné církve naopak podporoval se záměrem vytvořit národní církve pod svou kontrolou, což se týkalo zvláště církví pravoslavné a československé.

Navzdory rozsáhlým perzekucím náboženských společností a církví se jejich činnost nepodařilo zcela omezit a utlumit ani za vězeňskými zdmi. Kněžím a věřícím ve vězení totiž nepomáhala jen víra, ale jejich silou byl také pozitivní názor na svět, na život i jeho smysl a význam. Mnozí duchovní i přes zákazy a tresty pastoračně, liturgicky i prostě lidsky nepřestávali sloužit svým bližním.

Pokud se uvězněným kněžím naskytly příležitosti pro slavení mše svaté, bez váhání této možnosti využili. Tak například v roce 1981 političtí vězni v Plzni na Borech založili šachový kroužek, na němž pořádali tajné mše, které celebroval nynější kardinál a arcibiskup pražský Dominik Duka. Na kněze Radima Hložánka, který je sloužil ob den ve vyšetřovací vazbě, zase vzpomenul jeho tehdejší spoluvězeň Ivan Martin Jirous: *„Služební psi na dvoře vyjí a Radim slaví eucharistii. Slova písně Ó svatý Michaeli linou se z cely. Kalich je lžíce a hostie jsou z veky. Pán Bůh je s námi po všechny věky.“*

Lidé, kteří byli vězněni hlavně z důvodů náboženských, se před totalitními záměry režimu neskloniili a nepodřídili se jeho snahám „o převýchovu“, protože byli přesvědčeni, že stojí za to trpět pro víru a pravdu. Nic na tom nezměnila ani fyzická nesvoboda, do které byli uvrženi, neboť si dokázali zachovat svou vnitřní svobodu.

Jak autor v závěru sděluje, tak pro naprostou většinu nábožensky založených lidí se realita věznění nestala důvodem k opuštění víry, ale naopak – právě víra byla *„velkou zbraní proti nástrahám každodenního vězeňského života i proti ideologii, která uvrhla své odpůrce za mříže“*.

Jindřich Kejř

Václav IV. a jeho přelomová doba

Tento měsíc uplynulo 650 let od korunovace Václava IV. českým králem. Přelomovou dobu v našich dějinách připomíná článek z pera bratra Vladimíra Řeháka.

Václav IV., syn císaře a krále Karla IV. a jeho třetí manželky Anny Svídnické, se narodil 26. února 1361 v Norimberku. Jako dvouletého jej otec dal korunovat českým králem a roku 1370 ho oženil s Johanou Bavorskou. O šest let později byl Václav IV. korunován na římského krále.

Václav byl jako nejstarší císařův syn od dětství vychováván k převzetí moci. Karel IV. se pro syna snažil získat nejlepší učitele a vychovatele, mimo jiné i Franceska Petrarku. Inteligentní hoch se rád zabýval různými vědními obory, byl sečtělý a znal několik jazyků. Jeho přispěním se rozvinul v českém výtvarném umění tzv. krásný sloh. Zároveň byl i společenský, chodil mezi lid, občas i v převleku a nepoznán; proto se mu začalo říkat „lidový král“.

Hned na začátku vlády, kterou převzal jako sedmnáctiletý po smrti otce roku 1378, udeřila morová rána. Zahubila více než desetinu obyvatel českých zemí a způsobila společenský a hospodářský úpadek. Královou další starostí byla nesvornost Lucemburků. Jeho otec císař Karel měl bratra Jana Jindřicha, s kterým výborně vycházel a mohl se na něho spolehnout. Markraběcí vládu na Moravě převzali po Janu Jindřichovi jeho synové Jošt a Prokop. Braniborsko přidělil císař svému druhému synu Zikmundovi a Zhořelecko třetímu synu Janovi. Sám Václav IV. si vybíral přátele především z nižší šlechty. Vyšší šlechta přehlížení neunesla a v roce 1394 s podporou Jošta krále Václava zajala. Jošt se nechal jmenovat českým hejtmanem a Václavovi nabídl propuštění za podmínky, že nebude českým králem. Václava se ale rozhodl osvobodit jeho nevlastní bratr Jan Zhořelecký, před nímž ho jeho únosci odvezli do Rakous. Jan Zhořelecký začal plundrovat majetek únosců v Čechách, a tak byl Václav IV. propuštěn. Brzy na to Jan Zhořelecký náhle zemřel ve svých dvaceti pěti letech na následky otravy. Podruhé se král Václav dostal do zajetí v roce 1402, kdy ho nevlastní bratr Zikmund uvěznil ve Vídni. Chaos dvouletého bezvládí využil Zikmund k vpádu do Čech, při němž vyloupil pokladnici země – Kutnou Horu. Česká šlechta proto krále

Pokračování na straně 4

Zprávy

Ze 143. zasedání ÚR

V úvodu složil slib do rukou br. patriarchy nový člen ústřední rady br. Mgr. Pavel Pechanec, královéhradecký biskup. V souvislosti s obměnou svých členů ÚR schválila nové rozdělení referátů pro jednání ÚR – referát liturgický, pastorační a svátostný život církve si vzal na starost br. biskup Pechanec, referát tiskový a kulturní povede br. biskup Dovala a referát zahraničně-ekumenický br. biskup Štojdl. Br. biskup Göbel byl zvolen čtvrtým členem prezidia ÚR (vedle br. patriarchy Butty, ses. místopředsedkyně Macháčkové a ses. finanční zpravodajky Studenovské).

ÚR schválila konání několika seminářů – v září proběhne seminář o Etických dílnách a možnostech vstupu duchovních do škol, v říjnu dogmaticko-homiletický seminář k památce zesnulých a mučedníků a svědků Páně a v listopadu nebo prosinci exegetický seminář zaměřený na výklad adventních a vánočních textů. Semináře bude zajišťovat naukový odbor Úřadu ústřední rady.

V rámci rekonstrukce Památníku M. J. Husa v Husinci připravuje ÚR podání žádosti o dotaci z programu na revitalizaci památek (ROP jihozápad).

ÚR se také zabývala přípravou slavnostní bohoslužby v Betlémské kapli a mimo jiné schválila, že sbírka z této bohoslužby bude určena na pomoc obyvatelům a obcím, které byly zasaženy letošní červnovou povodní.

ÚR vzala na vědomí zápis z jednání poradní Komise pro hospodářské zabezpečení církve po přijetí zákona č. 428/2012 Sb., které se konalo 17. 5. V rámci zahraničně-ekumenického referátu nominovala ÚR ses. Kateřinu Děkanovskou jako svou kandidátku do voleb do Ústředního výboru Konference evropských církví, které proběhnou v červenci na valném shromáždění CEC.

ÚR schválila vydání mimořádného čísla Českého zápasu věnovaného výročí Mistra Jana Husa, které bude připraveno v novém formátu. Jeho součástí bude též příloha pro děti. Příští řádné zasedání ústřední rady se bude konat 14. září. **Jana Krajčiříková**

Bohoslužba v Betlémské kapli

Ústřední rada Církve československé husitské vás srdečně zve při příležitosti 598. výročí mučednické smrti M. J. Husa na **bohoslužbu v Betlémské kapli** v Praze, která bude konána v rámci Husovského trienia **6. července od 15 hodin** pod vedením patriarchy ThDr. Tomáše Butty, Th.D., královéhradeckého biskupa Mgr. Pavla Pechance a farářky Mgr. Debory Chytilové. Kázat bude brněnský biskup Mgr. Juraj Dovala. **red**

Bohoslužba u Mikuláše

Srdečně vás zveme na bohoslužbu v neděli 7. července, která se koná v kostele sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí v Praze. Sloužit ji budou děkan HTF prof. ThDr. Jan Blahoslav Lášek a Mgr. Libuše Roytová, farářka z Prahy-Hloubětína. **red**

Sborový zpěv u Mikuláše

Měli byste zájem o sborový zpěv v kostele sv. Mikuláše?

Od poloviny září tohoto roku bychom chtěli sestavit pěvecký sbor (nebo sboreček) a začít pravidelně zkoušet. Nastudované skladby poslouží k obohacení bohoslužeb nebo při jiných příležitostech. Prosíme zájemce, aby se obrátili na ThDr. Tvrdka, tel. 606334564 (i sms).

NO Praha 1-Staré Město

Pozvání na Zderaz

Zveme na přednášku ThDr. Tomáše Butty o Bibli kralické. Ve čtvrtek 27. června v 17 h v pražském kostele sv. Václava Na Zderaze. Přednáška se bude vázat k výstavě, kterou vytvořila Mgr. Hana Anna Vítová. **red**

Pouť na Radhošť

Olomoucká diecéze naší církve zve 29. června od 10.30 h na poutní bohoslužbu pod širým nebem před kaplí Cyrila a Metoděje na Radhošti. Odjezd autobusu je v 8 h z parkoviště Husova sboru v Olomouci. Přihlášky a bližší informace: tel. 585 232 073, e-mail: olomouc@ccsh.cz **red**

Koncerty u sv. Mikuláše

• 24. 6. - 14 hodin
Voices of Gwynedd (USA)
• 24. 6. - 20 hodin
Vivaldi, Schubert, Dvořák, Gershwin
Consortium Pragense Orchestra, Š. Heřmánková – soprán, M. Laštovka – trubka
• 25. 6. - 14 hodin
The Ladies College Choir (UK)
• 25. 6. - 17 hodin
Bach, Händel, Dvořák, Mendelssohn-Bartholdy
J. Kalfus – varhany, Y. Škvárová – mezzosoprán
• 26. 6. - 17 hodin
Pachelbel, Bach, Buxtehude, Franck
J. Prokop – varhany, M. Laštovka – trubka
• 27. 6. - 14 hodin
Menlo Park High School Choir (JAR)
• 27. 6. - 17 hodin
Bach, Mozart, Franck, Dvořák
ČVUT Mixed Choir Prague, J. Steyer – sbormistr, M. Moudrý – varhany
• 28. 6. - 17 hodin
Cacini, Bach, Vivaldi, Mozart
Z. Němečková – varhany, V. Likérová – soprán
• 28. 6. - 20 hodin
Vivaldi, Mozart
Vivaldi Orchestra Praga, V. Návrat – barokní housle
• 29. 6. - 17 hodin
Vivaldi, Händel, Albinoni, Pachelbel
B. Rabas – varhany, M. Kejmar – trubka a křídlovka
• 29. 6 - 20 hodin
Vivaldi, Mozart
Vivaldi Orchestra Praga, V. Návrat – barokní housle
• 30. 6. - 17 hodin
Dvořák, Bach, Vivaldi, Buxtehude
M. Šestáková – varhany, A. Vršínská – mezzosoprán
• 30. 6. - 20 hodin
Bach, Vivaldi, Mozart, Dvořák
Consortium Pragense Orchestra, Y. Škvárová – mezzosoprán, M. Laštovka – trubka

Tábor Broučků 2013

Tradiční letní prázdninové setkání dětí s jejich sourozenci, rodiči a prarodiči uprostřed krásné přírody v Krkonoších.
Tábor se koná ve Velké Úpě
od soboty 10. do soboty 17. srpna 2013.
Letos už budeme slavit 15. výročí!
Podrobnější informace, dotazy a přihlášky směřujte na telefon: 321 722 944, mobil: 720 668 098, e-mail: krasava.machova@seznam.cz

Pro děti a mládež

Uzdravení posedlého v Gerase

M	Ě	S	T	O	Ý	T	S	I	Č	E	N
V	Ě	C	I	Č	H	I	V	V	Ě	D	O
Š	Y	P	U	R	L	N	P	D	A	E	O
V	T	Z	O	O	K	O	V	Y	T	H	T
T	O	B	Ě	S	U	M	V	E	O	N	I
A	Y	D	T	T	E	É	L	Ě	M	Á	L
Z	U	V	A	Y	E	D	S	P	K	T	O
Á	J	T	L	R	Y	Ř	L	T	R	S	V
K	M	Í	O	B	O	E	L	Ý	Á	E	O
I	É	J	V	P	G	H	H	O	P	D	D
Ř	N	Y	A	I	I	A	V	Ř	Ď	U	O
P	O	V	E	J	N	T	I	S	O	R	P

bydlet, člověk, démoni, dovolit, hora, hnát se, hroby, jméno, legie, loď, město, nahý, nečistý, oděv, okovy, posedlý, poutat, prosit, přikázat, řetězy, stádo, svah, utopit, věci, vepři, voda, volat, vyjít

(Řešení z minulého čísla: Jsou ti odpuštěny hříchy.) ***Jana Krajčiříková***

Císař Karel IV., král Václav IV. a markrabě Jošt

Václav IV. a jeho přelomová doba

Pokračování ze strany 3

Václava IV. raději osvobodila. Král časem přestal zvládat leckteré panovnické povinnosti, rád trávil čas mimo Prahu v lesích na lovech. Nespokojenost s jeho kralováním vyvrcholila, když někteří ze zástupců vyšší šlechty v roce 1397 vtrhli na Karlštejn a čtyři nejbližší Václavovy přátele usmrtili. Václav IV. se zpočátku přátelil s arcibiskupem Janem z Jenštejna, ale časem mezi nimi vznikl konflikt, který přerostl v otevřené nepřátelství. Známý je případ Jana z Pomuku, kdy se král roku 1393 osobně zúčastnil jeho mučení a smrti, poté arcibiskup odešel před královým hněvem ze země. Ani s novým arcibiskupem Zbyňkem Zajícem z Házmburka Václav IV. neuměl vycházet.

Král Václav se od počátku vlády z titulu římského krále musel potýkat s rozkolem v církvi, kdy byl jeden papež v Římě a druhý v Avignonu. Ještě před svou smrtí císař Karel IV. nabádal syna, aby se přiklonil k papeži římskému. Václav IV. lavíroval, zatímco arcibiskup Jan z Jenštejna se jasně postavil na stranu Říma – i to přispělo k odcizení mezi arcibiskupem a králem. Václav IV. také musel řešit pronikání myšlenek reformátora Jana Viklefa na pražskou univerzitu, jejíž čeští mistři se Viklefa zastávali. To využil král Václav v Kutnohorském dekretu, jímž dal českým mistrům tři hlasy, ostatním zbyl jeden. Němečtí univerzitní mistři odešli do Saska, kde založili univerzitu v Lipsku. Václav IV. čím dál hůř zvládal panování ve vlastní zemi, natož nad tak velkým územím, jakým byla římská říše. R. 1400 se mu kurfiřti rozhodli odejmout korunu krále Svaté říše římské se zdůvodněním, že je nepotřebný, nečinný a nedbalý. Václav sesazení odmítl a pozdější koncil v Pise ho znovu uznal římským králem. Papež předtím vyzýval krále Václava k příjezdu do Říma, aby ho mohl korunovat císařem, ale Václav IV. se k tomu nikdy neodhodlal.

O prestižní titul římského krále, který byl prvním krokem k titulu římského císaře, usilovali mnozí, mezi jinými i rody Habsburků a Wittelsbachů, ale také ambiciózní Zikmund a Jošt. Roku 1409 koncil v Pise sesadil oba papeže a zvolil papeže nového. Sesazení papežové však odmítli odstoupit, a tak vzniká trojpapežství. Římským králem byl v roce 1411 zvolen uherský král Zikmund.

Zikmund nebyl dobrý válečník, ale za to byl dobrý diplomat. Svůj vliv uplatnil svoláním koncilu v Kostnici v letech 1414–1418, kde zvolením papeže Martina V. skončilo papežské schizma. Na koncilu byl i odsouzen k smrti Mistr Jan Hus, což vyvolalo v Čechách neklid; do Kostnice poslalo protestní list 452 pánů a zemanů, také král Václav rozsudek bral jako zásah do svých pravomocí.

Později na Zikmundův nátlak přinutil Václav husity vrátit pražské kostely katolickým kněžím a jen tři jim ponechal. Na Novém Městě dosadil za konšely Husovy odpůrce, třebaže Praha byla téměř celá husitská. Tyto konšely pak 30. července 1419 dav pod vedením kněze Jana Želivského při první pražské defenestraci svrhl z oken a pobil. Pár dní na to, 16. srpna 1419, král Václav IV. zemřel ve svých 58 letech na následky mrtvice.

Zatímco katolická tradice na Václava IV. pohlíží jako na pronásledovatele křesťanů už proto, že se podílel na smrti Jana z Pomuku, reformační tradice o něm mluví jako o spravedlivém králi, který znal a podporoval Jana Husa. Kdyby Václav IV. panoval jindy, byl by nejspíš dobrým králem. Mor a jeho následky, řevnivost Lucemburků a dalších rodů, církevní schizma a husitství, přicházející novověk s humanismem a renesancí, to by stěží zvládli sebelepší panovníci.

Vladimír Řehák

Ústřední rada Církve československé husitské vyhlašuje výběrové řízení
na místo pracovníka/pracovnice personálního odboru.
Základní předpoklady:
• minimálně středoškolské vzdělání s maturitou
• znalost obecně platných právních předpisů v oblasti personalistiky
• duchovní Církve československé husitské nebo členství v této církvi
Přihlášky s životopisem zasílejte na adresu ÚR CČSH, Wuchterlova 5, Praha 6, 160 00 nebo na emailovou adresu ustrednirada@ccsh.cz nejpozději do 30. září 2013

Český zápas
MK ČR E 127 ISSN 0323-1321
Týdeník Církve československé husitské
Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6.
Redakce: ThDr. Klára Břeňová, Mgr. Markéta Stehlíková, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, e-mail: cesky.zapas@ccsh.cz.
Redakce si vyhrazuje právo na úpravy a krácení příspěvků. Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9